

вотъ распуснѣтъ, расточителенъ и лѣнивъ, голѣмото множество отъ челоуѣцы предадени на войната, които сѣ пренебрегли сичкытъ занятія полезны въ мирно време; найподирь отчаяніето на угнетенія народъ, жестокостта и гордостта на царетѣ, и тѣхното сладострастіе, което ты прави неспособны да бѣдѣтъ връху сичкытъ части на държавата за да преварѣтъ възстаніята. Ето кое докарва размирствата, а не хлѣбътъ който са оставя да фде земледѣлецътъ и който е той придобылъ съ пота на челото си.

Щомъ Протезилай видѣ че азъ бѣхъ непоклатенъ въ тѣзи правила, той олуви съвсѣмъ противенъ на предишно си поведеніе пжтъ: той наченж да слѣдова тѣзи правила, които не можѣ да обори; престори са че ты приема, че са е убѣдилъ въ тѣхъ. Той предшествова въ сѣко нѣщо което азъ можъ да потърсиж за олекваніе на сиромасытъ; той е първый да ми представя нѣждытъ имъ, и да вика противъ безмѣрнытъ разноскы. Знаете даже добръ че вы хвали, че ви показва довѣріе и че не пропуца нищо за да ви бѣде угоденъ. А Тимократъ наченва да не е вече толкози добръ съ Протезилая; той е номыслилъ да стане независимъ отъ него: Протезилай му са прогнѣви за туй; и азъ отъ тѣхната расприя открыхъ навѣтытъ имъ.“

Менторъ усмихнѣтъ отговори на Идоменея — „Какъ прочее! Вый сте были толкози слабъ щото да са оставите толкози години на тиранството на двама коварны челоуѣцы, на които навѣтытъ познавахте!“ „Ехъ! не познавате ли, рече Идоменей, какво могжтъ да направѣтъ злы челоуѣцы близо при единъ царь слабъ и лѣнивъ, който е оставилъ на рѣцѣтъ имъ сичкытъ си работы. При туй азъ ви казахъ вече че Протезилай са съгласява напѣлно съ сичкытъ ви планове за общата полза.“

Тогасъ Менторъ заговори съ единъ серъозенъ видѣтъ: „Азъ много добръ познавамъ колко злытъ челоуѣцы преобладаватъ у царетѣ надъ добрытъ; вый сте единъ ужасенъ примѣръ на туй. Вый ми казвате че вы сѣмъ отворилъ очитѣ касателно до Протезилая, когато тѣ сѣ еще затворены, защото оставяте управленіето на работытъ ви на тогози челоуѣка който е недостойнъ да живѣе. Трѣба да знаете че злытъ не сѣ съвсѣмъ не-